

Sygn. akt XI GC 268/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy,

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Mariusz Zawicki

Protokolant: sekr. sąd. Weronika Szymczuk-Dąbkowska,

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2015 roku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) W. (...) w W.

przeciwko A. D.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda (...)W. (...) w W. na rzecz pozwanego A. D. kwotę (...) (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 268/15

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł przeciwko A. D. o zapłatę kwoty 12 835,75 zł z odsetkami ustawowymi oraz kosztami procesu. Zdaniem powoda pozwany była związana z pierwotnym wierzycielem umową kredytu i nie uregulował zadłużenia. Powód twierdził, że zawarł z wierzycielem pierwotnym umowę cesji wierzytelności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 grudnia 2014 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od wskazanego nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż cała dochodzona pozwem należność została uregulowana na rzecz pierwotnego wierzyciela za pośrednictwem komornika sądowego jeszcze przed poinformowaniem pozwanego o dokonaniu cesji wierzytelności.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu, postanowieniem z dnia 28 stycznia 2015 roku (karta 11) Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu sądowi.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą A. D. Zakład (...) A. D. zawarł w dniu 8 lutego 2012 roku umowę kredytową nr (...) z (...) Bank (...) spółką akcyjną we W.. Zgodnie z §8 umowy, w zakresie nią nieuregulowanym stosuje się postanowienia Regulaminu Kredytu w Rachunku Bieżącym dla Małych Przedsiębiorstw w (...) Bank (...) S.A. i Tabeli Opłat i Prowizji dla produktów kredytowych niezabezpieczonych dla Małych Przedsiębiorstw w (...) Bank (...) S.A., czym strony postanowiły, iż powyższe dokumenty stanowią integralną część umowy.

Dowód:

- kserokopia umowy – k 83-85

Na rzecz (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W. wydany został przeciwko A. D. bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadano klauzulę wykonalności. W treści tytułu wskazano, iż zobowiązania pozwanego wynikają z umowy kredytowej numer (...).

Dowód:

- kserokopia niepoświadczona za zgodność z oryginałem bankowego tytułu egzekucyjnego – k. 86

- kserokopia postanowienia – k. 87

W dniu 8 października 2014 roku (...) Bank (...) spółka akcyjna w W. jako komandytariusz wniósł aportem do spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek. Odbyło się to przez zmianę umowy spółki zawartą w formie aktu notarialnego.

Dowód:

- kserokopia aktu notarialnego – k. 55-58v

- odpis KRS – k. 80-80v

- odpis KRS – k. 81-81v

W dniu 24 października 2014 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. oraz (...) W. (...) w W. zawarły umowę o świadczenie w miejsce wykonania, na mocy której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa zwolniła się z zobowiązania wobec powoda poprzez spełnienie innego świadczenia, określonego w umowie jako przelew wierzytelności przysługujących (...) Bank (...) spółce akcyjnej w W. jako wierzycielowi pierwotnemu, wskazanych w załączniku 4a do Umowy uzupełniającej. W treści umowy wskazano, iż załącznik do nich stanowi spis wierzytelności.

Dowód:

- pełnomocnictwo - k. 49

- wyciąg z (...) k. 50

- odpis KRS - k. 52-52v

- odpis KRS - k. 53-53v

- umowa - k. 54-54v

- odpis KRS – k. 62-75

W dniu 29 października 2014 roku pozwany wpłacił tytułem całkowitej spłaty zadłużenia sprawy KM 1320/14 na rachunek komornika sądowego R. W. kwotę 11620,51 zł.

Następnie w dniu 4 listopada 2014 roku pozwany wpłacił tytułem sprawy o sygnaturze KM 1320/14 na konto komornika sądowego kwotę 2 502,34 zł. Postępowanie egzekucyjne było wobec pozwanego prowadzone na wniosek (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W.. Pozwany uregulował poprzez te wpłaty całość zadłużenia wobec R. (...).

Dowód:

- potwierdzenie wpłaty – k. 34
- zeznania J. S. – k. 104
- zeznania A. D. – k. 105

Pismem oznaczonym datą 4 listopada 2014 roku wskazującym pozwanego jako jego adresata (...) Bank (...) spółka akcyjna w W. poinformowała, że wierzytelności z tytułu umów podpisanych z bankiem wraz z prawami z tytułu przedmiotowych umów zostały przeniesione na (...) W. (...)w W., reprezentowany przez (...) S.A. z siedzibą we W.. W treści pisma wskazano, iż szczegółowy spis sprzedanych wierzytelności znajduje się na odwrocie zawiadomienia. Wskazano tam numer umowy: (...), nazwę produktu: O. oraz datę zawarcia umowy: 8 lutego 2012 roku.

Dowód:

- pismo – k. 82-82v

W księgach rachunkowych powoda znajdują się dane osobowe pozwanego oraz informacje, że z tytułu umowy o numerze (...) pozwany jest zobowiązany do zapłaty kwoty 12 673,26 zł, na którą składa się kwota 12 673,26 zł z tytułu kapitału oraz kwota 162,49 zł z tytułu odsetek.

Dowód:

- oświadczenie – k. 44-44v
- wydruk – k. 45
- wydruk – k.46

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 720 kodeksu cywilnego. Zgodnie z treścią tej normy przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Stosownie do normy art. 721 k.c. dający pożyczkę może odstąpić od umowy i odmówić wydania przedmiotu pożyczki, jeżeli zwrot pożyczki jest wątpliwy z powodu złego stanu majątkowego drugiej strony. Zgodnie z normą art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

Zgodnie z art. 78 ustawy Prawo bankowe do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu. Stosownie do treści art. 69 ust. 1 tej ustawy przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych

terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Stosownie do ust. 2 pkt 10 cytowanego przepisu – umowa powinna w szczególności określać warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

Godzi się również zauważyć, iż według zasady naturalnej realizacji kontraktu, zgodnie z art. 353 § 1 zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić.

Zgodnie natomiast z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast art. 509 § 2 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiot sprawy dotyczy tego, czy wspomnianemu zbywcy (bankowi) przysługiwała wobec pozwanego jakakolwiek wymagalna wierzytelność będąca przedmiotem wspomnianego przelewu, a jednocześnie to, czy faktycznie jakakolwiek wierzytelność w stosunku do pozwanej była przedmiotem przelewu.

W tym stanie rzeczy rolą powoda było wykazanie, iż pozwana była dłużnikiem banku. W ocenie Sądu powód obowiązkowi temu podołał. Przedłożono umowę kredytu na okoliczność istnienia zobowiązania pierwotnego. Sam fakt istnienia tego zobowiązania został przez powoda wykazany. Kolejnym krokiem było wykazanie wysokości zadłużenia, sposobu obliczenia należności dochodzonych od pozwanej w niniejszym postępowaniu.

W tym miejscu zauważyć należy, iż przedmiotowa umowa była podstawą łączącego strony stosunku zobowiązaniowego. Sama umowa jednak nie stanowi wyłącznej regulacji praw i obowiązków stron tej umowy. Odwołuje się ona bowiem do innych dokumentów, zgodnie z treścią §8 umowy – do załączników w postaci Regulaminu Kredytu w Rachunku Bieżącym dla Małych Przedsiębiorstw w (...) Bank (...) S.A. i Tabeli Opłat i Prowizji dla produktów kredytowych niezabezpieczonych dla Małych Przedsiębiorstw w (...) Bank (...) S.A., których powód nie przedłożył wraz z pozwem. Brak jest zatem podstaw do ustalenia całej treści umowy. Nie jest zatem wiadome w jaki sposób obliczono przedmiotową wierzytelność, jak wyliczono odsetki a przede wszystkim – czy wierzytelność jest wymagalna. Trudno domniemywać jaka jest treść brakujących dokumentów, na marginesie natomiast zwrócić także należy uwagę, iż nie można wykluczyć także okoliczności, że strony umówiły się, że zbycie przedmiotowej wierzytelności nie jest możliwe.

Zdaniem sądu brak jest podstaw aby ewentualnie takie dokumenty (o ile w ogóle istnieją) składać w postępowaniu apelacyjnym, rzeczą powoda było już od początku postępowania wykazać przede wszystkim istnienie stosunku pierwotnego a zatem przedłożyć należało treść umowy łączącej bank i pozwaną – nie zaś część tej umowy, jak uczynił to powód.

Jednocześnie powód powołuje się na umowę cesji, również nie przedstawiając Sądowi przedmiotowej umowy. Powód wprawdzie załącza kopie stosownych umów próbując wykazać ciągłość przejścia przedmiotowej wierzytelności, jednak nie przedkłada stanowiących załączniki do niniejszych umów wykazów wierzytelności. Dla oceny legitymacji czynnej w niniejszym postępowaniu było niezbędne wykazanie przelewu konkretnej wierzytelności, co też w oparciu o przedłożony materiał dowodowy nie jest możliwe. Na tę okoliczność powód przedstawia jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciągi z baz danych mających zawierać listę wierzytelności przenoszonych umowami, na które się powołuje. Jako taka umowa cesji być może została zawarta, jednak przedłożone dokumenty w żadnym stopniu nie wykazują podstaw ani wysokości wysuwanych przeciwko pozwanemu A. D. roszczeń.

W ocenie Sądu brak było natomiast podstaw do prowadzenia w tym zakresie dowodów z urzędu, gdyż naruszałoby to podstawowe zasady procesu cywilnego, jakimi są zasada kontrydiktoryjności i zasada równości stron tym bardziej, że w niniejszej sprawie powód był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał za niedopuszczalne prowadzenie postępowania dowodowego z urzędu celem ustalenia okoliczności, które powinna wykazać strona powodowa.

Z dołączonych do pozwu dokumentów nie wynika, także wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia. Co prawda pełnomocnik powoda opatrzył swoim podpisem dokument określony jako wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 14 listopada 2014 roku zawierający dane pozwanego oraz dwa zestawienia danych mające stanowić wyciągi z listy przelewanych wierzytelności, nie wiadomo jednak w jaki sposób powstały wpisane tam wartości liczbowe, czy jest to załącznik do jakiegokolwiek umowy. Trudno dochodzić w jaki sposób powstał niniejsze dokumenty, czy jego autorami są sprzedający wierzytelności, czy też inne osoby, czy ma on jakiegokolwiek przełożenie na treść umowy pierwotnej, nie wiadomo jakie treści zostały usunięte z przedmiotowego dokumentu.

Ostatnią kwestią, na którą należy zwrócić uwagę, jest skutecznie w ocenie Sądu przeprowadzony przez pozwanego dowód na okoliczność wykonania przedmiotowego zobowiązania. Do zarzutu tego – złożonego przez pozwanego już w sprzeciwie od nakazu zapłaty i dowiedzionego potwierdzeniami wpłaty i następnie wiarygodnymi zeznaniami świadka J. S. – powód w przepisany terminie się nie odniósł.

Rolą strony powodowej jest dowodzenie swoich racji, prawem zaś strony pozwanej obrona jej interesów, a zatem kwestionowanie powództwa.

Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności procesu cywilnego, ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Stąd to właśnie powód winien potwierdzić za pomocą dowodów prawdziwość swoich twierdzeń.

Nie może budzić wątpliwości to, że niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku oddalającego powództwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 1972 roku III CRN 30/72).

Wskazać należy, że sąd ma obowiązek rozważenia, czy twierdzenia strony powodowej uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1958 roku I CR 969/57, wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 1967 roku III CRN 175/67).

Twierdzenia, na których oparte jest powództwo nie tylko nie mogą budzić wątpliwości sądu, ale powinny być poparte odpowiednim materiałem dowodowym. Tymczasem przytoczone przez powoda okoliczności budzą wątpliwości sądu i nie sposób, opierając się na materiale dowodowym złożonym przez powoda, dojść do przekonania, że wysokość żądania znajduje oparcie w umowie zawartej z bankiem, roszczenie jest wymagalne a odsetki i koszty poboczne wyliczono w sposób prawidłowy. Niewykazanie pełnej treści umowy zawartej przez pozwanego z bankiem, a nadto skuteczny dowód na wykonanie przez pozwanego jego zobowiązania skutkować musiały oddaleniem powództwa.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez pozwanego koszty złożyły się: opłata od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika – 2400 zł, zgodnie z §6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień

2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;
3. Akta przedłożyć z pismami, apelacją, lub za 30 dni.